Στον χώρο υπάρχει ένα πολύ μεγάλο τραπέζι, ψηλό, στο οποίο όλοι οι χαρακτήρες θα καθίσουν με πρόσωπο προς το κοινό. Απο πάνω τους υπάρχει κάμερα η οποία δείχνει σε προτζεξιον το πάνω μέρος του τραπεζιού και τα κεφάλια των χαρακτήρων. (Στο τέλος οι χαρακτήρες θα μεταφερθούν σε χώρο εκτός σκηνής ο ο οποίος θα είναι διαμορφωμένος ως κλασικό σαλόνι όπου θα καθίσουν ο ένας πάνω στον άλλο να κοιτάζουν την τηλεόραση- εμείς θα τους βλέπουμε απο κάμερα. Εκτός απο την Αδριανή η οποία θα βρίσκεται πάνω στο τραπέζι.)

Η μικρή κόρη (Μαίρη) είναι ήδη στον χώρο και στρώνει το τραπέζι με μεγάλη προσοχή και ακρίβεια. Φέρνει ποτήρια, μαχαιροπήρουνα και μια μεγάλη κατσαρόλα με σούπα. Καθώς προσπαθεί να την τοποθετήσει στη μέση του τραπεζιού που και που χύνεται η σούπα. Στο τέλος της " χορογραφίας της" φτιάχνει έναν χώρο για εκείνη: μπροστά απο το μεγάλο τραπέζι και κοντύτερα σε σχέση με το ύψος του μεγάλου τραπεζιού, όπου έχει τοποθετήσει το βάζο που έχει τις στάχτες του παππού, και δύο σερβιτσια: ένα για εκείνη και ένα για τον παππού.
Η γιαγιά μπαίνει στον χώρο κρατόντας ένα μπουκάλι κρασί που έχει ήδη ανοίξει και πίνει. Ακολουθούν οι υπόλοιποι οι οποίοι προσπαθούν να βγάλουν τα πανωφόρια τους, και να αφήσουν στο τραπέζι μερικές πιατέλες με φαγητά. Κανείς δεν δίνει ιδιαίτερη σημασία στη μικρή, εκείνη κάθεται στο τραπέζι της και περιμένει.

Θεία: Ήρθε και η Μηλίτσα δεν το περίμενα.

Ανδριανή: Μα *Μηλίτσα,* είναι δυνατόν.

Μαίρη: Μαμά;

Μαμά: Θα πάμε στην Αίγινα σωστά;

Θεία: Ναι στην Αίγινα.

Μαμά: Συνενοήθηκες με τον κύριο, με τη βάρκα;

Αδριανή: Δεν είναι παράνομο να πετάξουμε στάχτες στο νερό;

Μαμά: Είναι ειδική συμφωνία.

Θεία: Θα το συνδυάσουμε και με φαί και με λίγο βόλτα να το κάνουμε όμορφα χωρίς πο-

Αδριανή: Να μην έρθουμε εμείς;

(παύση 1,2,3)

Θεία: Δεν χρειάζεται αλλά αν θέλεις, φυσικά. (1,2) Άντε καθίστε.

Γκόμενος: Βάρκα είναι δεν είναι εστιατόριο-

Αδριανή: Αυτό ήθελε.

Γιαγιά: Ναι.

Αδριανή: Μου λείπει. *(παύση 1,2,3)*

Γιαγιά: Γειά μας.

Μπαμπάς: Κάτσε κάτω Έλενα! Ά πιάσε πρώτα το τασάκι!

Γκόμενος: Όλοι το έλεγαν ε…*άρχοντας*.

Θεία: Ναι.

Γιαγιά: Γειά μας!

Μαίρη: *(στον μπαμπά, το τασάκι)* να..

Αδριανή: Γιαγιά.

Γιαγιά: Ναι.

Μαμά: Άστην- ρε Μαμά! Με ρέγουλα

Γκόμενος: Φέρε και το ψωμί.

Θεία: Έχω φτιάξει και αυτή τη σάλτσα, δεν ξέρω αν είναι

καλή. *Μπαμπάς*: Θα δοκιμάσω-.

Θεία: Δεν θα τα πετάξουμε! Φάτε!

Μπαμπάς: Είπαμε θα δοκιμάσουμε!

Θεία: Έκανα και γλυκό όχι μόνο κόλλυβα.

Αδριανή: Κόλλυβα, λόγος να χαίρεσαι για το θάνατο- τι γλυκό;

Θεία: Φάε πρώτα φαΐ και μετά- μηλόπιτα.

Αδριανή: Μηλόπιτα. Μηλίτσα.(1,2) Μα Μηλίτσα;

Μαίρη: Αδριανή!

Γιαγιά: Μη γελάς με τη Μηλίτσα.

Αδριανή: Δεν είπα τίποτα.

Μαμά: Αδριανή τρώγε.

Αδριανή: Τρώω.

Γκόμενος: Αδριανή μαγειρεύεις;

Μπαμπάς: Αν δεν μαγειρέψει η Ανδριανή μια μέρα δεν μπορεί.

Γκόμενος: Και πότε θα μάθεις;

Θεία: Καλά, δύο γουλιές απο αυτό το κρασί και με έστειλαν.

Μαμά: Δεν έχεις φάει καλά.

Θεία: Δεν έχω σταματήσει να τσιμπολογάω όλη μέρα.

Μπαμπάς: Η Αδριανή ψάχνει συνταγές στο κινητό και τις αποθηκεύει- κάνει δηλαδή τη μισή μαγειρική!

Αδριανή: Πρόσεχε το τασάκι μπαμπά- ήταν το αγαπημένο του.

Γιαγιά: Σιγά το τασάκι. Δεν το ένοιαζαν αυτά τον παππού παιδί μου, ό,τι του έδινες του άρεσε.

Αδριανή: Ένα πράγμα που πάντα θαύμαζα σε αυτόν είναι- ήταν - είν-δεν ξέρω- ότι ποτέ δεν προσπάθησε για να τον αγαπήσει κανείς- δηλαδή εγώ, εμένα, δεν έκανε προσπάθεια να τον αγαπήσω. Και νομίζω ότι τον αγάπησα πολύ περισσότερο απο

όσους προσπαθούν να τους αγαπήσω

Γκόμενος: -κάνει ακόμα με ψυχογιατρούς;

Μπαμπάς: Πετάει τα λεφτά της. Πεστα σε ΜΕΝΑ της λέω!

Θεία: Αυτό το είχε ο μπαμπάς. Είχε έναν τρόπο να ακούει τους αλ- Τί θέλεις Έλενα;! Θα στο πιάσω εγώ θα τα ρίξεις κάτω.

Μαμά: Φτάνω! Άστο. Γαμ

Γκόμενος: Τό' ριξε.

Θεία: Το είπα δεν το είπα!

Μπαμπάς: Γούρι!

Μαμά: Ναι, γούρι.

Ακούγεται ένας ήχος, σαν να χτυπάει πόρτα. Κανείς δεν αντιδρά, μόνο η μικρή σηκώνεται και τρέχοντας πάει να δει. Κάποιος έστειλε δύο μεγάλες γλάστρες λουλουδικά. Τα τοποθετεί. Ξαναγυρίζει στο τραπέζι της.

Γιαγιά: Γειά μας! Να είμαστε καλά να τον θυμόμαστε και να βρισκόμαστε πιο συχνά να αγαπιόμαστε λιγότερο και όταν παίρνουμε σειρά στον θάνατο να αγαπιόμαστε παραπάνω! Σερβιριστείτε. Βάλτε κρασί και στη μικρή σήμερα πίνουμε όλοι. Καλή δεν ήταν η ιδέα μου να συνεχίσουμε το μνημόσυνο μόνοι μας; Ε; καλή δεν ήταν; Τί τους θέμε τους άλλους, τους ξένους. Έκανα κάτι γέλια που μου βγήκαν δάκρυα ευτυχώς με τις βλαμμένες τις γκόμενες που είχε.

Μαμά: Δεν ήταν γκόμενές τους μαμά.

Γιαγιά: Να μη μιλάς! Αυτό που σου λέω ήταν. Δεν ήξερα νομίζεις που πήγαινε σε εκείνη τη παντρεμένη κάνα βράδυ. Και έβανε αυτή στο χέρι ένα σπάγκο και τον έριχνε κάτω και αμανε περνούσε ο καλός μου τον κούναγε και ήξερε αυτή και έβγαινε.

Θεία: Πότε έγινε αυτό μαμά.

Μαμά: Σταμάτα να πίνεις.

Θεία: Και σταμάτα να μιλάς έτσι!

Γιαγιά: Γιατί; Γιατί να μην πιω; Και πότε θα κάνω εγώ ό,τι θέλω σε αυτή τη ζωή; Μετα το θάνατο; Πρώτα με τους γονείς, μετά με τον αδερφό, μετά με τον άντρα, μετά με τα παιδιά, και τώρα που δεν έχω άντρα; Τώρα θα κάνω ό,τι με γουστέρνει. Και θα πώ. Ξενοπήηδαγεε- όταν εγώ έβλεπα τη μάνα μου. Λίγο πριν πεθάνει που κοιμόμουνα στο σπίτι της. Για 5 χρόνια δεν κοιμόμουν με τον μπαμπά σας, έπρεπε κάποιος να τη βλέπει να τη βοηθά να κατουρήσει, ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΙ!

Θεία: Σε λάτρευε ο μπαμπάς.

Γιαγιά: Ναι. Αλήθεια με λάτρευε.

Μαμά: Δεν πήγαινε με άλλη και το ξέρεις.

Γιαγιά: Ναι. Δεν πήγε αλλά- έπρεπε. Εγώ μωρέ- Δεν είχα νου για τέτοια. Ο πατέρας σας- ήτανε καλός καπετάνιος. Και του σπιτιού και του καραβιού. Μόνο που κάπνιζε πολύ.
όχι δεν είναι αυτό. Ήτανε καλό προξενιό δε λέω. Τυχερή πολύ. Η πιό τυχερή. Απ'όλες. Γιατί πήρα *καλό* άνθρωπο και έκανα *καλή* οικογένεια. Και ταξίδια. Και ό,τι ήθελα είχα. Δεν μου λείψανε- τίποτα- δεν μου έλειψε. Μονάχα ένα. Αυτός ο άγγελος ο ένας. Αυτός ο πως τονε λένε. Ο βαλεντίνος. Το βέλος αυτό. Τον αγάπησα- πολύ. Πολύ τον αγάπησα και δεν με πείραζε να με αγκαλιάζει- καθόλου. Αλλά δεν φτούρησε η καρδούλα μου. Δεν είχα χτυποκάρδι σαν κορίτσι. Εκείνος έλαμπε να με βλέπει και γω απλώς τον κοιτούσα - με αγάπη. Μοναχή την αγάπη τί την κάνεις; Όχι, και τις πλάκες μας είχαμε και του χόρευα και του τραγούδαγα όταν λείπατε και πειράγματα κάναμε. Και κουβεντιάζαμε. Και να, θυμάμαι που μίλαγα στο τηλέφωνο και μπαίνει που είχε γυρίσει απο τα μαγαζιά με ένα καρπούζι, θεέ μου, τέτοιο, και μου λέει μια που να το αφήσω , δύο , τρείς Άσε το κάτω χριστιανέ μου το λέω. Και το άφησε να πέσει κάτω. Νά πως έγινε το σπίτι. Γέλια- Ιστορίες- αφού το έκλεισα το τηλέφωνο απο τα γέλια. Πολλή αγάπη. Σαν καλός φίλος. Και όταν γεννούσα! Δάκρυα. Να κερνάει, να φωνάζει! Να μην τον πειράζει που είστε κορίτσια, ούτε που δεν είχαμε καλά λεφτά. Έχεις εμένα γυναίκα, μου έλεγε! Εμένα έχεις και εγώ εσένα. Πριγκίπισσες και εσύ βασίλισσα. Εγώ είμαι εδώ. Να μου φιλάει τα χέρια και τα μαλλιά. Ξέρετε τι μακριά μαλλιά που είχα. Να να πάμε μέσα μετά με τις μικρές να σας δείξω την κοτσίδα μου ακόμη την έχω. Όλο μου φιλούσε τα μαλλιά. *(γεμίζει το ποτήρι της)*
Ναι, δεν είχε καμιά. Αλλά ήθελα. Ιστορίες που έφτιαχνα - μήπως και…ίσως να ζηλέψω και να τον θελήσω. Να τον διεκδικήσω σαν θηλυκό. Καλός άνθρωπος. Μόνο μια είχε τελικά, μια θηλυκιά που δεν ερχόταν σπίτι. Τη Δανάη τη βάρκα του. Αυτή. Αυτή ναι, τη ζήλεψα λιγάκι. Τώρα στα γεράματα. Αλλά και με αυτήνα που ήτανε σε μένα έφερνε τα

χταπόδια της Αίγινας. Γεια μας!

Ακούγεται ένας ήχος, σαν να χτυπάει πόρτα. Κανείς δεν αντιδρά, μόνο η μικρή σηκώνεται και τρέχοντας πάει να δει. Κάποιος έστειλε δύο μεγάλες γλάστρες λουλουδικά. Τα τοποθετεί. Ξαναγυρίζει στο τραπέζι της.

Θεία: Αυτά τι είναι τώρα;

Η Μαίρη παίρνει ένα τσιγάρο και το ανάβει κάτω απο το τραπέζι

Μπαμπάς: αυτά είναι με καλαμπόκι.

Θεία: Αυτά. Αυτά. Της Αδριανής. Αδριανή; *(δείχνει ένα πακέτο τσιγάρα)*

Αδριανή: Ναι; Άστα θα τα πάρω.

Μαμά: Να κάνω εγώ κάτι;

Θεία: Αχ κάνε.

Μαμά: Και θέλουμε και λίγη μουσική; *(αρχίζει να δίνει δεξιά και αριστερά πιάτα και πιατέλες να σερβιριστούν όλοι.)*

Γκόμενος: όχι καλά είμαστε τώρα.

Θεία: Απαπα απαπα

Μαμά: να ανάψουμε και κάνενα φώ-

Θεία: Έλενα δεν κάνεις μια καλή πράξη να φέρεις το μπουκάλι με το νερό πιο κοντά- να φτάνει και κάποιος άλλος στον κόσμο νερό!

Μαμά: Ναι ναι βέβαια.

Αδριανή: Εγώ ανυπομονώ για τα κεκάκια του έ ρ ω τ α.

Θεία: Τώρα που το λες, τα έχετε ξεσκίσει τα κεκάκια ΜΟΥ.

Αδριανή: του έρωτα!

Μαμά: σταμάτα

Θεία: Εγώ δεν έχω φάει καθόλου.

Η γιαγιά ξαφνικά γελάει πολύ δυνατά μόνη της.

Θεία: Μήπως να αλλάξω κανα παπούτσι να είμαι πιο άνετα

Μαμά: Να φέρω τη σάλτσα. Κάτι έχει πέσει εδώ!

Μπαμπάς: Μάζεψε τα Έλενα θα γλιστρήσει κανείς

Γκόμενος: έχει και στο τραπέζι

Γιαγιά: ΓΟΥΡΙ! ΓΟΥΡΙ!

Μαίρη: Γούρι!

Μαμά: γούρι.

Θεία: Ναι.

Ο Μπαμπάς ξεροβήχει μανιακά.
Σιωπή Μεγάλη.

Μπαμπάς: Γεία μας! Του χρόνου τέτοια μέρα να είμαστε όλοι και ακόμα περισσότεροι!

Σηκώνουν όλοι τα ποτήρια και κοιτούν την Αδριανή. Πίνουν όλοι αρκετά.

Ακούγεται ένας ήχος, σαν να χτυπάει πόρτα. Κανείς δεν αντιδρά, μόνο η μικρή σηκώνεται και τρέχοντας πάει να δει. Κάποιος έστειλε δύο μεγάλες γλάστρες λουλουδικά. Τα τοποθετεί. Ξαναγυρίζει στο τραπέζι της.

Μαμά: Έβαψα τα μαλλιά μου το παρατήρησες;

Μπαμπάς: Είναι όμορφα.

Μαμά: Δεν τα προτιμάς.

Μπαμπάς: Όταν κάναμε τη Ανδριανή, είχες υπέροχα μαλλιά. Ήταν ίσια και μελί τα μαλλιά σου. Ήσουν πανέμορφη.

Μαμά: Συμβαίνει αυτό σε τέτοιες περιπτώσεις.

Μπαμπάς: Ποιές;

Μαμά: Στην εγκυμοσύνη, και μετά τη γέννα.

Γκόμενος: Όλες οι γυναίκες όταν είναι έγκυες είναι πανέμορφες.

Μπαμπάς: *(Στην Αδριανή)* Ακούς; Μπορεί και σένα τα μαλλάκια σου να γίνουν

σγουρα και μαύρα.

Θεία: Το χρώμα δεν αλλάζει. Ωραία σούπα έκανες.

Γκόμενος: Πού το ξέρεις;

Μπαμπάς: Ναι αλλά τι όμορφα που θα ήταν τα μαλλάκια σου μαύρα. Και πιο

μακριά. *Μαμά*: Καλά είναι τα μαλλιά της. Σταμάτα να ρουφάς έτσι, δεν μπορώ. *(στη

Θεία)

Θεία: Το μουστάκι σου να δούμε. Το λειζερ δεν είναι ακριβό πιά. Μπορώ να στο κανω δωρο εγώ. Τώρα, για τα γενέθλιά σου.

Γιαγιά: Τα φρύδια; Πολλά κορίτσια τα φτιάχνουν τα φρυδάκια

τους. *Μαμά*: Μπορείς να κάνεις ό,τι σχήμα θες.

Γιαγιά: Εντάξει μην υπερβάλλουμε κιόλας.

Θεία: Ναι. Άλλωστε κάποιος ερωτεύεται τον άλλο γι αυτό που είναι.

Μαμά: Μετά ξεκινάνε οι αλλαγές για να μπορείς να μείνεις με το ταίρι σου για

πάντα. *Θεία*: Είναι όλα θέμα βαρεμάρας και αλλαγής.

Μαμά: Και εξουσίας.

Μπαμπάς: Διαφωνώ.

Θεία: Συμφωνώ.

Γκόμενος: Και γω.

Θεία: Η αλλαγή παρόλα αυτά πρέπει να έρχεται τη σωστή στιγμή και για το σωστό λόγο.

Μπαμπάς : Εγώ πιστεύω στην ηθική.

Γκόμενος : Γενικότερα;

Μπαμπάς : Στην ηθική της αγάπης.

Θεία: Αχ εξυπνάδες-

Μαμά: Εντάξει πές

Μπαμπάς: Ήθελα να συνδέσω την ηθική της αγάπης που λέμε στην Ανδριανή με το τζανκ φουντ.

Αδριανή: Είμαι έτοιμη.

Μπαμπάς: Άκου με: Χρειάζεται να εμπιστευτείς και να ακούσεις μέσα σου μια θεϊκή φωνή.

Αδριανή: Ωραία.

Μπαμπάς: Αδριανή, ο κυνισμός είναι ο μεγαλύτερος εχθρός της αγάπης. Πρέπει να εμπιστευτείς και να ελπίζεις. ’Ετσι θα οδηγηθείς στον δρόμο της ηθικής και θα αγαπάς χωρίς φόβο.

Αδριανή: Φόβο.

Θεία: Τί ακούω.

Γκόμενος: Άκου.

Μπαμπάς: Ναι. Χωρίς φόβο άρα χωρίς απόγνωση. Θα καταφέρεις και εσύ να χτίσεις μια πίστη, και έτσι θα μάθεις και θα εκτιμάς την αφοσίωση, τη φροντίδα και την χαρά για ένα μακροχρόνιο δεσμό.
Γιαγιά: Το τζανκ φουντ;

Μπαμπάς: Ναι. Έλεγα ότι με το να αναλώνεσαι σε μια ξεφτίλα πράξεων χωρίς ηθική και χωρίς κατεύθυνση προς κάποια πίστη , όχι απαραίτητα το χριστιανισμό δεν το πάω εκεί μπορεί να θες να είσαι ο βούδας αλλά, είναι σαν να τρώς πολύ μακ ντοναλτς. Ωραίο, νόστιμο, ΑΛΛΑ ΘΑ ΚΑΝΕΙΣ ΕΜΕΤΟ!

Μαμά: τα μαλλιά μου όμως δεν τα παρατήρησες ποτέ.

παύση

Αδριανή: Και γω μαμά έχω βάψει τα μαλλιά μου και δεν το παρατήρησες.

Μαμά: Έτσι ήταν όταν ήσουν 15 χρονών. Σε φωτίζουν

Μπαμπάς: Αυτό με τη βαφή μπορεί να κάνει κακό στην

εγκυμοσύνη; *Γιαγιά*: Να φέρω την μαραθόπιτα. Την ξέχασα τη

μαραθόπιτα.

Γκόμενος: Ας βρεί πρώτα κάποιο αγοράκι- Ή μήπως…έχει…

Γιαγιά: Μήπως της αρέσουν τα κορίτσια. Συμβαίνει στους καινούργιους ανθρώπους, και πρέπει να λέμε ότι εμείς είμαστε εντάξει. Ίσως έτσι το ξεπερνούν πιο εύκολα.

Μαμά: Δεν νομίζω, γιατί μια δασκάλα της είχε βάλει χέρι όταν ήταν μικρότερη αλλά το ξεπεράσαμε όταν πήρε μετάθεση.

Γκόμενος: Ανώμαλη.

Μαμά: Ναι.

Αδριανή: Τί λέτε

Γιαγιά: Εγώ αλήθεια δεν θα είχα πρόβλημα. Πάρτε κομμάτι, δεν καίει πολύ. *(παίρνουν όλοι εκτός απο τη Μαίρη)*

Μαίρη: Θέλω και γω

Αδριανή: Καίει, σε λίγο-

Θεία: Σκέψου, δύο γυναίκες στο σπίτι, να έχουν και ένα παιδί, απο κάποιον άντρα, το παιδί θα έχει δύο καλά πρότυπα στο σπίτι και θα έχει και έναν άντρα κάπου κάπου. ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΠΙΤΑ ΜΠΡΑΒΟ και αν είναι αγόρι το παιδί θα το πηγαίνει αυτός σε αθλήματα. Αλλά σε αυτές τις περιπτώσεις συνήθως διαλέγεις. Δηλαδή αν υιοθετήσεις μπορείς να πείς: θέλω κορίτσι, ας πούμε

Γκόμενος: Αν κάνει εξωσωματική;

Θεία: Τότε σου τυχαίνει δεν διαλέγεις.

Γκόμενος: Σωστά. Μπράβο μωρό μου.

Αδριανή: Δεν θα κάνω παιδιά.

Γιαγιά: Είναι λογικό να μην θέλεις τώρα παιδί δεν είναι κάτι το περίεργο. Αρκεί να ακούς το σώμα σου. Τι σου λέει. Μόνο αυτό θα σου πει πότε θα είσαι έτοιμη.

Μπαμπάς: Ναι, βέβαια είσαι γυναίκα οι γυναίκες έχετε το

καμπανάκι. *Θεία*: Μωρό μου εγώ δεν είχα καμπανάκι.

Γκόμενος: Εσύ όμως είχες έτοιμα παιδιά.

Θεία: Της αδερφής μου; -Ή μήπως τα δικά σου

Γιαγιά: Δοκίμασε μαραθόπιτα. Δεν δοκίμασες.

Μπαμπάς: (*στην Αδριανή*) Η αδερφή σου είναι μικρή πάντως εσύ πρέπει πρώτη.

Θεία: : Όλα είναι ζήτημα αγάπης και έρωτα. (1,2,) *Και στιγμής.*

Μαμά: Και μοναξιάς.

Θεία: Όχι δεν είναι μοναξιάς.

Μαμά: Ούτε έρωτα.

Γιαγιά: Συμφωνώ

Μπαμπάς: Και γώ.
Θεία: Τότε δεν είναι ούτε αγάπης.

Μαμά: Γιατί;

Θεία: Γιατί εγώ αγάπησα και ερωτεύτηκα αλλά μοναξιά δεν ένιωσα τόση ώστε να κάνω παιδιά.

Μαμά: Εγώ ένιωσα μοναξιά αλλά δεν ήταν λόγος να κάνω παιδιά.

Θεία: Γιατί έκανες;

Γιαγιά: Οικογένεια! *(κάνει να τσουγκρίσει)*

Μπαμπά: Ναι. Μεγάλο πράμα. *(τσουγκρίζει με τη γιαγιά*)

Θεία: Δεν έχει νο-

Μπαμπάς: Σκέψου! (*δείχνει συγκεκριμένα την Αδριανή*) Ζεί, ερωτεύεται, παίζει, κάνει, ό,τι είναι αυτό που θέλει να κάνει, και τελικά; Τι μένει; Μένεις. Μόνος. Μόνη, στην προκειμένη περίπτωση. Ξυπνάς μια μέρα χωρίς ΚΑΝΕΝΑΝ και ΤΙΠΟΤΑ . Οι φίλοι κάνουν παιδιά, παντρεύονται, τα μέλη της οικογένειας πεθαίνουν.

Γκόμενος: Βέβαια..δεν σημαίνει ότι δεν έχεις τίποτα.

Θεία: Ξέρεις τι σημαίνει να είσαι μόνος συνέχεια;

Μαμά: Δεν είσαι.

Θεία: Δεν ξέρεις τι σημαίνει γιατί δεν το έζησες.

Μπαμπάς: Ούτε εσύ.

Θεία: ήμουν πολύ κοντά.

(παύση: 1,2,3)

Μπαμπάς : *(συνεχίζει σαν απο εκεί που το άφησε)* όταν αρρωσταίνεις και μένεις σε ένα σπίτι, *όποιο* σπίτι, είτε είναι μεγάλο είτε είναι μια τρύπα, και δεν μπορείς να σηκωθείς να πάρεις ένα χάπι ,κάνεις εμετό και πρέπει μες τη ζαλάδα να τα μαζεψεις. ΟΥΤΕ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΒΑΛΕΙΣ ΝΑ ΠΙΕΙΣ.
Θεία: Δούλα ψάχνεις

Γκόμενος: Κάνεις λάθος μιλάει για αγάπη και ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ.

Μπαμπάς: Δεν είναι τυχαία η φράση: *ποιός* θα σου δώσει ένα ποτήρι νερό στα γεράματα.

Γκόμενος: Ποιός;

Μπαμπάς: Αν δεν φροντίσεις πώς θα έχεις;

Θεία: Αγοραία το βλέπεις.

Γκόμενος: Όλα είναι αγοραία. Μετά το σεξ τι μένει; Η ιδιοκτ- Η φροντίδα!

Μπαμπάς: Σε ρωτάω. Ποιός;

Θεία: Αν είσαι μόνος;

Μπαμπάς: Ναι.

Θεία: Μόνος σου.

Μαμά: Θα πεθάνεις μόνος; Σπίτι σου; Στο χαλάκι της πόρτας;

Θεία: Καλείς κάποιον.

Μπαμπάς: Εσύ είσαι γεροντοκόρη και το λες.

Θεία: Δεν

Μπαμπάς: Είσαι. Αυτός θα πεθάνει με τη γυναίκα του και τα παιδιά του,

εσύ; *Θεία*: Έχω ανίψια.

Μπαμπάς: *(έχει εξοργιστεί)* Ποιός θα σου δώσει το νερό;! ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΘΑ ΣΟΥ ΔΩΣΟΥΝ ΝΕΡΟ ΟΤΑΝ ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΣΤΟ ΠΑΤΩΜΑ;

Γιαγιά: Αυτά θα είναι απασχολημένα με τους γονείς τους.

Μπαμπάς: Ή με τους άντρες τους

Γιαγιά: Ή με τα παιδιά τους.

Θεία: Κανείς.

Μπαμπάς: ΚΑΝΕΙΣ.

Θεία: Ακούς Αδριανή; ΚΑΝΕΙΣ.Νερό..δώσε μου

Γιαγιά: Πάρε (*της δίνει το κρασί*)

Μπαμπάς: ΝΑΙ ΤΟ ΝΕΡΟ. Το ποτήρι με το νερό ποιός θα στο δώσει; Σε

ρωτάω. *Μαμά*: Απο πότε το νερό έγινε τόσο σημαντικό.

Γκόμενος: Πάντα ήταν. Το νερό! Το νερό είναι τα πάντα.

Μπαμπάς: Ένα νερό στο ποτήρι σερβιρισμένο σε έναν άνθρωπο που δεν μπορεί καν να το ζητήσει. Αυτό είναι οικογένεια. Να είσαι εδώ όταν σε έχω ανάγκη.

Μαμά: Ναι να είμαι δίπλα σου χωρίς να το ζητάς.

Θεία: Και αν τα παιδιά σου έχουν άντρα και παιδιά δικά τους πώς θα έρθουν να σου δώσουν το νερό;

Μπαμπάς: Έχω τη γυναίκα μου.

Θεία: Πές ότι έχει πεθάνει.

Γιαγιά: Αηδίες. Υγεία!

Μπαμπάς: Θα έχω τα παιδιά μου.

Θεία: Τα παιδιά σου θα δώσουν αλλού το νερό.

Μπαμπάς: Σε μένα θα το δώσουν πρώτα.

Θεία: Όχι όσο βιάζεσαι να τα παντρέψεις.

Μπαμπάς: Να κάνεις παιδιά να καταλάβεις.

Μαμά: Μιλάμε για οικογένεια

Θεία: Για το νερό μιλάμε.

(παύση 1,2,3,4,5,6,7)

Μπαμπάς: Τη τσικνοπέμπτη - στο τραπέζι - έφαγε ο Μήτσος, - θυμάσαι; Ένα κάτι, ένα κρέας τέλος πάντων,και του κόλλησε κάπου στο στέρνο. Αυτός που πάντοτε τρώει τόσο σιγά και προσεκτικά. Τόσο που σε *εκνευρίζει* δηλαδή. *Τόσο* προσεκτικά και σιγά. Με *λεπτομέρεια* ο Μήτσος!
Πνιγόταν ο Μήτσος και γυρνάει η γυναίκα του και λέει: πιές κοκα κολα. Και ο αδερφός του, αφού δεν σταματούσε να βήχει, του λέει πήγαινε στη γωνία και κάνε πηδηματάκια.
Αυτό δεν έπεφτε με τίποτα, δεν μπορούσε να αναπνεύσει και του ανέβαιναν όλα πάνω, σάλια, κοκα κολες, όλα. Είχε φράξει. Αφού κάποια στιγμή ξεχείλιζε!

Γιαγιά: και τελικά;

Μπαμπάς: Τελικά τον πήραν σηκωτό και τον έστειλαν στο νοσοκομείο γιατί δεν σταματούσε. Έβαλε ο γιατρός μια κάμερα να δεί τι είναι , και μάλλον το έσπρωξε και έφυγε το κομματάκι. *(παύση 1,2)*
(*ειρωνικά*) Οικογένεια…(*πίνει και αφού καταπιέι κάνει ήχο απόλαυσης/ξεφυσά*) *(παύση 1,2,3,4*)

Αδριανή: Θυμάμαι μια Καθαρά Δευτέρα που είχες ρεπό και πήγαμε στο βουνό να

πετάξουμε αετό.

Μπαμπάς: ναι

Μαμά: Α ναι.

Αδριανή: Ναι, και δεν μπορούσαμε να παρκάρουμε εκεί που ήθελες.

Μπαμπάς: Ναι ναι.

Αδριανή: Ναι- όταν τα καταφέραμε, και ενώ είχαμε ήδη φάει αρκετή ώρα, προσπάθησα να βοηθήσω ,να στήσω τον αετό.
Μπαμπάς: ναι

Αδριανή: (*συνεχίζει*) Και σκόνταψα.

Μπαμπάς: Εντάξει Αδριανή.

Αδριανή: όχι, γιατί; Σκόνταψα και έσπασα τον αετό.

Μπαμπάς: Ναι.

Αδριανή: Και μου φώναζες.

Μπαμπάς: Ε και σου φώναξα. Σιγά.

Αδριανή: Ήρθες απο πάνω μου και ούρλιαζες σαν μανιακός: Παιδί να σου τύχει Άχρηστη. Αυτό το παιδί δεν είναι δικό μου. Άχρηστη.
ΆχρηστητοκαταλαβαίνειςότιείσαιΆΧΡΗΣΤΗ; Επί λέξει.

Μπαμπάς: Ναι.

Γκόμενος: Συμβαίνουν αυτά.

Αδριανή: Ναι δεν λέω κάτι άλλο. Μια ιστορία είπα. Όπως αυτή του Μήτσου.

Μπαμπάς: Απο αγάπη για να είναι μια υπέροχη μέρα για όλους. Γιορτινή.

Αδριανή: Επίσης. Δεν τρώω ταραμοσαλάτα.

Μπαμπάς: Αυτό το ξέρω.

Αδριανή: Δεν το αποδέχεσαι.

Μπαμπάς: Κάποια στιγμή πρέπει να μεγαλώσεις.

Μαμά: Οι Μπάμιες. Πρέπει να μάθεις να τρώς μπάμιες.

Μπαμπάς: Και μελιτζάνες.

Γιαγιά: Φτάνεις 30 χρονών ως πότε δεν θα τρως όλα τα φαγητά;

Μπαμπάς: Πώς θα ζήσεις; ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΑΔΡΙΑΝΗ!

Μαμά: Δεν είσαι πια 15 να τρως μόνο μακαρόνια, μπιφτέκια, παστίτσιο, σαλάτα, μπέργκερ και φασολάκια. Πρέπει να φας και γαρίδες.

Αδριανή: Δεν μ αρέσουν.

Θεία: ΔΕΝ ΤΗΣ ΑΡΕΣΟΥΝ ΟΙ ΓΑΡΙΔΕΣ

Γκόμενος: ΤΟ ΑΚΟΥΣΑΜΕ ΚΙ ΑΥΤΟ

Γιαγιά: ΟΥΤΕ ΣΤΙΦΑΔΟ ΤΡΩΕΙ *(με ενθουσιασμό παιδιού σε παιχνίδι, σε αντίθεση με τους άλλους που έχουν εξαγριωθεί)*

Γκόμενος: ΝΑ ΧΑΡΩ ΕΓΩ ΓΥΝΑΙΚΑ

Γιαγιά: ΒΡΕ ΠΩΣ ΘΑ ΠΙΑΣΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΑΝ ΔΕΝ ΤΡΩΣ ΟΠΩΣ ΟΙ

ΜΕΓΑΛΟΙ;

Γκόμενος: ΤΙ; ΔΕΝ ΤΡΩΕΙ ΓΑΡΙΔΕΣ; ΓΑΡΙΔΕΣ;

Αδριανή: ΒΡΩΜΑΝΕ

Γκόμενος: ΕΣΥ ΒΡΩΜΑΣ

Θεία: ΠΟΥ ΒΡΩΜΑΝΕ ΛΕΕΙ ΟΙ ΓΑΡΙΔΕΣ

Γκόμενος: ΑΚΟΥ ΤΙ ΕΙΠΕ

Θεία: ΡΕ ΤΙ ΠΑΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ

Γκόμενος: ΔΗΛΑΔΗ ΑΝ ΣΟΥ ΔΩΣΟΥΝ ΓΑΡΙΔΕΣ Ή ΑΣΤΑΚΟΜΑΚΑΡΟΝΑΔΑ, ΑΝ ΣΟΥ ΔΩΣΟΥΝ ΧΑΒΙΑΡΙ ΔΕΝ ΘΑ ΦΑΣ;

Αδριανή: Οχι μου μυρίζουν

Μπαμπάς: ΑΧΡΗΣΤΗ.

(παύση: 1,2,3,4,5,6,7,8,9)

Γιαγιά: ΓΙ ΑΥΤΌ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙ ΠΑΙΔΙ ΑΥΤΗ!
Θεία: ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΣΕ ΠΑΡΕΙ ΑΝ ΔΕΝ ΤΡΩΣ ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ!

Αδριανή: Η Μαίρη έφαγε;

Θεία: ΑΣΤΗΝΑ ΝΑ ΜΕΓΑΛΩΣΕΙ ΚΑΙ ΘΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ.

Μπαμπάς: ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟ! ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΕΠΕΙΤΑ ΓΕΡΝΑΣ ΔΕΝ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙΣ.

Γιαγιά: Κι άλλα λουλούδια. Χωρίς κάρτα και αυτά. Και μετά λέτε δεν είχε γκόμενες.

Ανδριανή: Με συγχωρείτε ένα λεπτό. Επιστρέφω. *(πάει να μιλήσει στο τηλέφωνο)*

Μαμά: Μαίρη; Δεν θα φάς;

Μαίρη: Μαραθόπιτα θέλω.

Αδριανή: *(στο τηλέφωνο)* Τί θέλεις; Ποιά; Δεν καταλαβαίνω. Δεν καταλαβαίνω. Τι λες; Όχι! Πάρε μια ευθύνη. Όχι όχι όχι όχι. Να μιλήσω. Όχι. Όχι. Ναι. Ναι ρε! Να μιλήσω χωρίς να μιλάς! Προφανώς και σε πιστεύω, δυστυχώς, αλλιώς δεν θα ασχολιόμουν. Να μάθεις να μπλέκεις με επιπόλαιη. Καλά να πάθεις. Να με διώξεις θέλω εσύ. Εσύ να με διώξεις. Ναι. Εγω δεν ξαναφευγω γιατί αμα φεύγω εσύ έρχεσαι.
Ποιά λουλούδια; Αυτά τα λουλούδια; Έχει γεμίσει το σπίτι! Λουλούδια! Εσύ είσαι; Και που να ξέρω ότι είσαι εσύ δεν έχουν κάρτα! Ναι. Ναι. Δεν έχουν κάρτα. Πας καλα; Είπα τέλος. Το είπα. Στο είπα και χθές. Το είπα. Το είπα και είπες ναι.
Τα λουλούδια είναι το ίδιο με το να είσαι εδώ; Να πα να γαμηθείς.

Συγνώμη που βρίζω.
Να πα να γαμηθείς! Ποιος γκόμενος! Γιατί να ξέρω ότι είσαι εσύ! Έχεις γκόμενα αγόρι μου. Έχεις γκόμενα και την έχεις σπιτωμένη.
Ναι ρε, στην ουρά είναι και με περιμένουν. Μεγαλύτερη απο ουρά συνταξιούχων. Να μη σε νοιάζει. Εσύ; Μου κάνεις σκηνή;!
Είμαι στη τελετή του παππού μου αγόρι μου γιατί να ξέρω ότι τα λουλούδια είναι απο σένα για μένα! Απο που να το ξέρω!
Πάρε μια ευθύνη επιτέλους. Πάρε μια ευθύνη. Μια επιλογή κάνε!
Τι;
(παύση 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10)
Αλήθεια;
Πολύ;
(Βρίσκεται σε σοκ)
Δηλαδή πόσο;
Δεν το πιστεύω…40; Πώς έγινε τώρα αυτό; Που είσαι; όχι ρε μωρό μου. Πονάς;Εγώ σε κόλλησα; Σε κόλλησα…κάνεις και εμετούς; Φτιάξε ένα τσάι και πάρε ένα ντεπόν. Βράσε νερό, στύψε ενάμιση λεμόνι και μετά ξύσε τζίντζερ και βάλε και μια κουταλιά μέλι.
Υπερκόπωση θα είναι. Συγνώμη τώρα που σου φώναζα και είσαι χάλια…Δεν το πιστεύω ότι είσαι τόσο μαλάκας που αρρωσταίνεις ενώ χωρίζουμε ρε μαλάκα. Δεν το πιστεύω. Πως το έκανες πάλι αυτό.
Έλα εντάξει. Εντάξει λεω. Συγγνώμη. Να πάρεις ντεπόν ξεροκέφαλε. Πονάς καλέ μου; Ξεκουράσου…θα σε πάρω αργότερα να δω πως είσαι. Αν θες σήκωσέ το μη σε ενοχλώ..Έλα…γειά..
(το κλείνει.)

Γιαγιά: Αδριανή, έλα λιγάκι. Εδώ, εδώ, - μπορείς να μου τον βρεις; Εδώ στο τηλέφωνο.

Αδριανή: Ποιόν;

Γιαγιά: Τον εκείνον - που αγάπησα.

Αδριανή: Πριν τον παππού. Τι με βάζεις τώρα να κάνω ρε γιαγιά/

Γιαγιά: Σε παρακαλώ. Γιαννή το λένε αν δεν έχει πεθάνει.

Ανδριανή: Γιάννη τι; Πες μου λίγα ακόμα για να μπορέσω να το ψάξω.

Γιαγιά: Γιάννης - Καλαμαρόπουλος …γιατρός. Έμενε λίγο στο νησί αλλά έφυγε και

έμεινε μετά στη Σύρο. Να του πεις: *(φωνάζει)*
ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΓΙΑΝΝΗ!
ομορφόπαιδο.
είμαι ΕΔΩ και σε ΘΥΜΑΜΑΙ. εεε..είμαι εδώ και σε θυμάμαι…
ό,τι είπαμε ψωμί κι αλάτι είμαι ΕΛΕΥΘΕΡΗ και θα ήθελα να φάμε μαζί μια μέρα αν και εσύ είσαι ΖΩΝΤΑΝΟΣ.

Αδριανή: *(της δείχνει)* Αυτός είναι;

Γιαγιά: Αυτός; όχι δα αυτός είναι μωρό

Αδριανή: Αυτός;

Γιαγιά: Για.. *(της παίρνει το κινητό)* Ε. Να δω. Να δω. Α. ναι . Μάλλον ε. Για δε. Γέρος άνθρωπος. Γιάννη! Γιάννη!
Με ακούει; Ναι;
Πες του πές του. Γιάννη μου. Γιάννη. έλα εδώ. Γιά- επιτέλους.- όχι- Αγά- Δεν ήρθα κάτω απ'τη καμπάνα Γιάννη. Έπρεπε.
Έλ- ΓΙΑΝΝΗ- ΠΩΣ-. που βρίσκεται; ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ- ΜΕ ΚΟΙΤΑΣ; είμαι και- α. .Γιά

Αδριανή: Γιαγιά.. σε παρακαλώ…άστο. Γιαγιά. Σε παρακαλώ. Μαμά! Σήκω γιαγιά σε παρακαλώ, δεν σε ακούει θα του στείλω εγώ και θα κανονίσουμε να συναντηθέιτε/σήκω. Μαμά!!

Γιαγιά: Σουτ. Εντάξει. Καλά καλά. Πες του εσύ να έρθει- όχι στη καμπάνα γιατί δεν είμαι στο νησί. Πες του να έρθει στο λιμάνι κάτω εδώ. Έξω απο τα Ζάρα τα μεγάλα.

(Ο Γκόμενος (Σωτήρης) καπνίζει πούρο. Πίνει μονοκοπανιά ένα ποτήρι κρασί. Η θεία πίνει νερό. Μπόλικο.)

Γκόμενος: Έτσι το θέλω το μωρό μου. Γι αυτό σε λέω Δούκα! Δούκα μου! Το αγαπάω εγώ το μωρό μου. Το καλύτερο μωρό.

Θεία: Το 60χρονο μωρό σου.

Γκόμενος: Την αγάπη μου. Το νερό της γης μου! Σ'αγαπώ μωρό μου! Σ'αγαπώ!

Θεία: Κόψε κάτι μωρό μου. Με τις αγάπες. Εσύ δεν αγάπησες κανέναν. Αν κάτι αγάπησες ήταν τρόπος που σε αγάπησα εγώ.

Γκόμενος: Γκρίνια μου! Λαχτάρα μου. Γι’ Αυτό το αγαπώ εγώ το μωρό μου.

Θεία: Σε σιχαίνομαι. 30 χρόνια μόνη. Εσύ με άφησες 30 χρόνια μόνη μου. Με άφησες 30 χρόνια. Χρόνια. Μόνη μου. Χριστούγεννα, Πάσχα, Κυριακές, γενέθλια. Τσικνοπέμπτες. Μόνη μου. Με άφηνες μόνη μου. Ολομόναχη. Στον καναπέ. Να τρώω, να τρώω να πίνω να ξανατρώω. να πηγαίνω μόνη μου σε πάρτυ, μόνη μου να κοιμάμαι, μόνη μου να με φροντίζω όταν αρρώσταινα, μόνη μου να κλαίω, να χαίρομαι. 30 χρόνια να γιορτάζω μόνη μου. Να γεμίζω με λουλούδια χωρίς κάρτες απο σένα το σπίτι μου. Να ξεσκονίζω τις φωτογραφίες στους τοίχους, να μαγειρεύω για σένα τις Τετάρτες στις 5:00 που έχει η γυναίκα σου ψυχοθεραπεία στον Άλιμο.
(Η γιαγιά φέρνει δύο μπουκάλια κρασί. Όλοι κοιτούν παγωμένοι. Σερβίρουν ο ένας τον άλλο.)

Γκόμενος: Μωρό μου

Θεία: ΕΣΥ την έστειλες στον τρελογιατρό.

Γκόμενος: Πιές νερό και θα κουβεντιάσουμε αργότερα./ Σοφία με διαλύεις σε παρακαλώ στ

Θεία: 30 γαμημένα χρόνια. 30. Να κρατάω ολόκληρο εργοστάσιο μόνη μου, να ξεχρεώνω μόνη μου. Να τρέχω σε δικηγόρους, να κοντεύω να μπώ φυλακή και να πηγαίνω ντυμένη με κοστούμι να ξεχρεώσω τα λάθη της μάνας μου και του πατέρα μου. Μόνη μου. Μόνη μου. Με διακοπές στην Αίγινα μια φορά τον χρόνο στο σπίτι στο βουνό που κανείς δεν μας βλέπει. Να ανέχομαι το πρόγραμμά σου, τα παιδιά σου, ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΟΥ τη ζωή σου, τις ανάγκες σου. Απο φωτογραφίες να σε ζώ. Να ΡΙΧΝΩ τα παιδιά σου, ενώ έχω δύο κενά δωμάτια στο σπίτι και να γυρίζω μόνη μου και να κοιμάμαι στον καναπέ βλέποντας το όσα παίρνει ο άνεμος ή το μια τρελή τρελή οικογένεια τρώγοντας γαμημένα τουλουμπάκια.

Γκόμενος: Ναι μωρό μου. Όλα χωρίς εμένα, με εμένα δίπλα σου. Πόσο περήφανο με κάνεις και αισθάνομαι. Πόσο σε καμαρώνω. Κυρία του εαυτού σου. Κοίτα πόσα έχεις καταφέρει. Ε; *(1,2,3)*
Δούκα μου; *(1,2)* Μην ξεχνάς όμως και τις Παρασκευές που είμαστε μαζί έπειτα απο όλη αυτή τη δυναμική και κουραστική εβδομάδα. Πόσο ωραίο που σβήνουμε μαζί τη βδομάδα, Ξέρεις πόσο όμορφα με κάνεις να νιώθω που με φροντίζεις; Ή που φροντίζεις όλα αυτά τα λουλούδια που σου στέλνω; Ποιά άλλη θα με αγαπούσε ποτέ τόσο όσο εσύ;

(παύση 1,2,3)

Θεία: Ναι. Η οικογένεια δεν είναι για όλους.

Γκόμενος: Πές την ιστορία με το αγοράκι που είχες μπλέξει πριν κάποια χρόνια

Θεία: Τι;

Γκόμενος: Έλα πες. Πόσο στην είχε πέσει, αλλά εσύ ήρθες κάτω απο το σπίτι μου, με κλάματα ,και πήγαμε για παγωτό και σε γύρισα σπίτι.

Θεία: Τότε..αυτός, ήταν νέος μωρέ. Δεν ήξερε τι ήθελε. Είχαμε πάει στην Αυτοκίνηση με τα κορίτσια. Και μου κόλλησε. Του έδωσαν θάρρος για να ξεκολλησω απο τον Σωτήρη. Και αυτός ήρθε και με φίλησε. Και το απόλαυσα, δεν μπορώ να πώ. Ήθελα να δω αν θα μου άρεσε κάποιος άλλος. Τότε νέα και εγώ. Απλώς παρασύρθηκα και συνέχισα αυτό το ψεύτικο ειδύλλιο για μια εβδομάδα. Και όταν κατάλαβα ότι αυτός θέλει να το πάμε σοβαρά, είδα ότι εγώ ανήκω αλλού. Εμένα η καρδιά μου ανήκει εδώ. Τί να κάνουμε. Πρέπει να κάνουμε τις επιλογές μας.

Γκόμενος: Στην υγειά μας.

Θεία: Στην υγειά μας.

Γκόμενος: Να ζήσουμε να θυμόμαστε τον πατέρα σας. Ήταν άρχοντας. Σαν εσένα Δούκα μου.

Ακούγεται ένας ήχος, σαν να χτυπάει πόρτα. Κανείς δεν αντιδρά, μόνο η μικρή σηκώνεται και τρέχοντας πάει να δει. Κάποιος έστειλε δύο μεγάλες γλάστρες λουλουδικά. Τα τοποθετεί. Ξαναγυρίζει στο τραπέζι της.

παύση

(Η μαμά δεν έχει σταματήσει να γεμίζει, να ξαναγεμίζει, και να πίνει μονορούφι το κρασί της.)

Μαμά: Με πήγε στο αεροδρόμιο και έμεινε μαζί μου μέχρι να έρθει το αεροπλάνο. Δεν έφυγε απο δίπλα μου σε όλη την αναμονή. Φάγαμε κάτι φυστίκια που είχα μαζί μου και μου έβγαλε μια βλεφαρίδα που είχε πέσει στο μάγουλό μου. Δεν την κράτησε για να κάνω ευχή. Καθώς μιλούσαμε μου είπε ότι έχει σχέση. Ενοχλήθηκα γιατί νόμιζα ότι θα

γνώριζα την αγάπη. Ήρθε το αεροπλάνο. Έφυγα, και απο τότε δεν σταμάτησε να μου στέλνει γράμματα.

Μπαμπάς: Γιατί τα λές αυτά;

Μαμά: *(φτύνει ροχάλα στο τραπέζι)*

Μπαμπάς: Ωραία, τώρα μπορείς να ηρεμήσεις.

Μαμά: Δεν θέλω να πεθάνω δίπλα σου.

Μπαμπάς: Δεν είναι απαραίτητο.

Μαμά: Δεν θέλω να πεθάνω και να είσαι το τελευταίο σώμα που

άγγιξα. *Μπαμπάς*: Έχεις δύο παιδιά

Μαμά: Ευτυχώς δεν έχω τρίτο παιδί μαζί σου.

Μπαμπάς: Μπορείς-

Μαμά: Δεν θέλω να πεθάνω δίπλα σου.

Μπαμπάς: Σταμάτα. Το ακούσαμε.

Γκόμενος: Βάλτης λίγο κρασί είναι ταραγμένη.

Θεία: Θέλεις να ξαπλώσεις λίγο;

Μπαμπάς: Ξέρεις, δεν είναι υποτιμητικό να ζητάς συγνώμη.

Μαμά: Θέλω να βγώ έξω.

Μπαμπάς: Θα έρθω μαζί σου.

Μαμά: Δεν δέχομαι να πεθάνω χωρίς

Μπαμπάς: *(την πιάνει απ τη κοτσίδα και της χτυπάει στο κεφάλι στο τραπέζι, την επαναφέρει.)*

Μαμά: Ευχαριστώ.

Γκόμενος: Στην υγειά της γυναίκας σου.

Μπαμπάς: Τι;

Γκόμενος: Στην υγειά της.

Μαμά: Ναι, ναι, δεν είμαι πολύ καλά. Ευχαριστώ.

Ακούγεται ένας ήχος, σαν να χτυπάει πόρτα. Κανείς δεν αντιδρά, μόνο η μικρή σηκώνεται και τρέχοντας πάει να δει. Κάποιος έστειλε δύο μεγάλες γλάστρες λουλουδικά. Τα τοποθετεί. Ξαναγυρίζει στο τραπέζι της.
Η γιαγιά σηκώνεται ξεκινά να χορεύει και να τραγουδάει. Όλοι πάνε στο πιάνο. Σε μια δική τους πειραγμένη βερσιόν τραγουδούν εύθυμα:

Αν είν' η αγάπη έγκλημα
έχω εγκληματίσει
και συνεχώς θα εγκληματώ
αφού δεν το μετανοώ
που σ' έχω αγαπήσει

Κι αν ειν' η αγάπη σφάλμα βαρύ
να τη δικάσει ποιος μπορεί

Γκόμενος: Το κινητό σου. Γκλιν γλιν γλιν τα νεύρα μου. Ποιός είναι;

Θεία: Ο πατέρας μου πέθανε, κάποιος θα θέλει να μου

συμπαρασταθεί.

Γκόμενος: Φέρτο. Να. Νίκος λέει. Νίκος; Νίκος…Α. Ναι. GOOD EVENING FROM PARADISE MY LOVE.

Θεία: my love;

Γκόμενος: Συμπαράσταση ε. Καλό. Ακόμα να πεθάνει αυτός; Μιλάς ακόμη με αυτό το φρικιό;

Θεία: Δεν είναι φρικιό και δεν μιλάω. Αυτός μου μιλάει.

Γκόμενος: Είναι πάλι στην Αίγινα και σου στέλνει φωτογραφίες; Έτσι απο μόνος

του; *Θεία*: Γιατί δεν χώρισες ποτέ;

Γκόμενος: *(ξεφυσάει βαριεστημένος)*

(Οι άλλοι σηκώνονται και συγυρίζουν το τραπέζι, κάνουν χώρο για τα γλυκά και μαζεύουν τα άδεια πιάτα)

Θεία: σου μιλάω

Γκόμενος: δεν μου μιλάς. Αποφεύγεις το στρίμωγμα.

Θεία: Ποτέ δεν είναι καλή στιγμή για να-

Γκόμενος: όχι.

Θεία: δεν

Γκόμενος: Σου είναι πιο εύκολο το παράπονο παρά να είσαι παρούσα σε μια ωραία στιγμή.

Θεία: Γιατί δεν χώρισες ποτέ;

Γκόμενος: Ήξερες ότι δεν θα το κάνω, το έλεγες και μόνη σου.

Θεία: Με υποτιμάς

Γκόμενος: Σε υπερ εκτιμώ.

Θεία: Γιατί δεν χώρισες;

Γκόμενος: Φτάνει. Πόνεσε το κεφάλι μου, έχω πάρα πολύ δουλειά και όπως βλέπεις δεν την κάνω για να είμαι εδώ μαζί σου και να σου συμπαραστέκομαι στη δύσκολη στιγμή σου.

Θεία: Ευχαριστώ. *(1,2-)* Ξέρω πόσο πιέζεσαι αυτή τη περίοδο. Συγνώμη που σε

ζορίζω. Απλώς-

Γκόμενος: Σταμάτα! Απλώς και απλώς και συγγνώμη και κλάματα και ιστορίες. Δυσκολεύεσαι με την αγάπη γι αυτό δεν σε θέλει ποτέ κανείς πέρα απο μένα. Κατάλαβε το. Γέρασες! Φτάνει.

Θεία: Αυτό που θέλω να καταλάβω είναι /είναι / είναι για- γιατί

Γκόμενος: Γιατί η Κατερίνα δεν θα το έκανε αυτό, ποτέ γιατί έχει αυτοσεβασμό- γιατί με αγαπάει και γιατί προσπαθεί πραγματικά για το γάμο μας και για μένα. Ξέρεις πως είναι να νιώθεις ανεπαρκής σε όλα; Κανείς ποτέ δεν μου φέρθηκε τόσο καλά όσο εκείνη δεν
το βλέπεις πως είναι άδικο να την αφήσω; Να μην την αγκαλιάζω το βράδυ; Να μην της προσφέρω τα πάντα; να σταματήσω να τη φιλάω-να τη χαϊδεύω- να πηγαίνω ταξίδια μαζί της; Είναι ο καλύτερος άνθρωπος που έχω γνωρίσει ποτέ μου δεν έχει μέσα της ούτε κακία ούτε ανταγωνισμό ούτε νεύρα ούτε τίποτα. Με αγαπάει. Είναι εκεί- είναι δίπλα μου με αξιοπρέπεια και σεβασμό.

Θεία: Εγώ-

Γκόμενος: Εσύ τι; Τι; Τίποτα. Εσύ κλαίγεσαι, μουτρώνεις, βρίζεις, φωνάζεις, παραπονιέσαι και με γαμάς! Αυτό κάνεις. Δεν με αγαπάς! Δεν νοιάζεσαι - δεν σε νοιάζει που είμαι παντρεμένος και που αγαπώ άλλη γυναίκα, αυτό που σε νοιάζει είναι να με έχεις εδώ όπως ακριβώς θες. Να με κερδίσεις, τίποτα άλλο. Δεν με ερωτεύτηκες, ερωτεύτηκες την ιδέα μου. Δεν σε ένοιαζε όταν σου έλεγα ότι έχω οικογένεια. Δεν το δέχτηκες ποτέ. Και όμως εγώ φταίω που είμαι εδώ τόσα χρόνια και ανέχομαι την κατάντια σου. Τον χαρακτήρα σου. Έχω έναν άνθρωπο λουλούδι και χάνω το χρόνο μου με σένα. Κάνεις τη καθημερινότητα μου χειρότερη. Γιαυτό δεν ήθελα τα παιδιά σου- Μου είσαι φορτική. ΜΟΥ ΕΙΣΑΙ ΦΟΡΤΙΚΗ. Τώρα κλαίς! Με διαλύεις Σοφία! Κάθε στιγμή. Όποτε σου δίνεται η δυνατότητα με διαλύεις- με διαλύεις !

(Η θεία σηκώνεται για λίγο. Παύση- 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10)
(Η γιαγιά φέρνει τη μηλόπιτα)

Αδριανή: Μηλόπιτα!

(Η θεία ξανακάθεται στο τραπέζι κρατώντας το κινητό της)

Θεία: Παντρεύεται ο Νικόλας!

Μαμά: Με ποιά;

Μπαμπάς: Δεν πρόλαβε να γνωρίσει την Αδριανή.

Γιαγιά: Θέλει παιδιά αυτός.

Μπαμπάς: Και η Αδριανή θέλει! Αν έβλεπε τον Νικόλα.

Μαμά: Πότε είναι ο γάμος;

Θεία: Τώρα τον άλλο μήνα.

Μαμά: Θα πάς;

Γιαγιά: Ε βέβαια και θα πάω.

Μαμά: Θές ή επειδή ήρθε η Μηλίτσα στην τελετή-;

Ανδριανή: Τί δουλειά έχει η Μηλίτσα;

Μαμά: Η μάνα του είναι- σταμάτα να γελάς με τη Μηλίτσα Αδριανή!

(παύση- 1,2,3,4,5,6)

Αδριανή: *(ανάβει τσιγάρο)*

(παύση-1,2,3,4)

Γιαγιά: Έλα δώ-. Στο χωριό -.Παλιά , όταν εκείνη ήταν 16 χρονών ήρθε ένας μαρμαράς απο ένα χωριό παραδίπλα και την ερωτεύτηκε.

Αδριανή: Πόσο χρονών;

Γιαγιά: Ε πιο μεγάλος. Ήταν καιρό που είχαν αυτοί δεσμό- παράξενο

δεσμό. *Αδριανή*: Αφού ήταν 16.

Γιαγιά: Άλλα χρόνια.- Έμεινε έγκυος η Μηλίτσα. Αλλά, εκείνος δεν της είχε πει την αλήθεια. Είχε οικογένεια αυτός. Γυναίκα και παιδιά, στο άλλο χωριό.

Αδριανή: Δεν το ήξερε κανείς; Αποκλείεται.

Γιαγιά: Άλλα χρόνια σου λέω. Κάθε χωριό ήταν άλλος κόσμος. Μια Τρίτη λοιπόν, έρχεται στην πλατεία η γυναίκα του. Βρίσκει τη Μηλίτσα και την ξεφτιλίζει. Της φωνάζει μπροστά σε όλο το χωριό, εκείνη με την κοιλιά γεμάτη, και της λέει για τα παιδιά της και τον άντρα της. Αυτός βέβαια δεν ξαναφάνηκε.

Αδριανή: Και το παιδί;

Γιαγιά: Το κράτησε!

Μπαμπάς: Βέβαια και το κράτησε!

Γιαγιά: Έριξε το κεφάλι η Μηλίτσα. Δεν ξαναμίλησε. Δεν σταμάτησε να δουλεύει απο τότε. Μόνη της τα έκανε όλα.

Θεία: Τη στήριξε η οικογένειά της.

Μπαμπάς: Οικογένεια! Φυσικά και τη στήριξε. Δεν ξέρεις βέβαια τι γινόταν πίσω απο τις πόρτες!

Γιαγιά: Ο πατέρας της αναγνώρισε το μωρό

Αδριανή: Ο μαρμαράς;

Γιαγιά: Ο πατέρας της Μηλίτσας. Το πήρε στο όνομά του το μωρό να μην είναι νόθο. Εκείνη με την κοιλιά και έπειτα που γέννησε πήγαινε στα ζώα, τα φρόντιζε και μετά τα έσφαζε και τα πουλούσε μόνη της!

Θεία: Και έκανε και το μαγαζί μετά.

Αδριανή: Ποιό μαγαζί;

Γιαγιά: Την ταβέρνα- εκεί που έχεις τις ωραίες λεμονάδες.

Μαίρη: Την αγνή.

Γιαγιά: Ναι.

Θεία: Και τώρα ο Νικόλας παντρεύεται. Και θα κάνει και αυτός μια κορούλα. Και η Μηλίτσα άρχισε να μιλάει!

Γκόμενος: Καλά μάλλον δεν σταμάτησε και ποτέ.

Αδριανή: Την ξέρεις τη Μηλιτσα;

Γκόμενος: Όχι αλλά πώς έκανε μαγαζί χωρίς λαλιά;

Αδριανή: Να μην μιλάς!

(Ακούγεται σπάσιμο βάζου. Είναι η μικρή που έχει σπάσει το βάζο με τις στάχτες του παππού.) (παύση απο όλους: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10.)

Μαίρη: Μόνο του…

(παύση: 1,2,3,4,5,6,7)
Ανακοίνωση απο την τηλεόραση:
Παρίσι είναι ο τίτλος, και αγάπη ο κωδικός, μια οικογένεια θα είναι η νικήτρια του διαγωνισμού 5 διανυκτερεύσεις, στείλτε μήνυμα το 4883 μια καρδούλα και μπείτε στην κλήρωση.

Αδριανή: Μόνο του.

Μαίρη: Ναι

Μαμά: Αδριανή

Αδριανή:*(πλησιάζει τη μικρή)* Ξέρεις τι έκανες τώρα; Γέμισες το σαλόνι της γιαγιάς στάχτες.
Ξέρεις τι είναι αυτές οι στάχτες; Ναι; Είναι ο παππούς σου. *(1,2,3)* Ο παππούς σου. Ο παππούς μου. Οι στάχτες του παππού μου
(παύση 1,2,3)

Μαμά: Αδριανή

Αδριανή: Ξέρεις τι πρέπει να γίνει τώρα..; Ε; Ε; Τί; Δεν ξέρεις;
Κάνε α! Κάνε… ααα. Κάνε α είπα τώρα! έτσι μπράβο.

Ο γκόμενος κοιτάει ευθεία του, ακίνητος. Η Θεία, παίρνει ένα μπουκάλι νερό και το πίνει μονορούφι. Η Γιαγιά κοιτάει ευθεία της. Ο Μπαμπάς κοιτάει την Αδριανή και τη μικρή.

Μαμά: Αγάπη μου

Αδριανή: Σταμάτα να μιλάς μαμά /δεν σε αναγνωρίζω απ’τις

ρυτίδες *Μπαμπάς*: Αδριανή

Μαμά: Αγάπη μου. Δεν πει

Αδριανή : Είναι άχρηστη. Άχρηστη!

Θεία: έχει χλωμιάσει

Μπαμπάς: Κάνε παιδιά πρώτα- όταν κάνεις παιδιά

Αδριανή: Μαμά. Δεν σου έχω πεί. Μια στο τόσο η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή μετά αλλάζει ρυθμό και καμιά φορά σταματάει.

Μπαμπάς: Αυτό Αδριανή μπορεί να προκαλείται απο την αγωνία σου για κάτι.

Αδριανή: Κάθε βράδυ στον ύπνο μου βλέπω μια γυναίκα με αντρικά χαρακτηριστικά να κόβει στη μέση ένα μωρό.
Το δικό μου το “σκότωσα” την προηγούμενη Πέμπτη στις 11:00 το πρωί. Δεν έχω ζήσει κάτι πιο φριχτό, ταυτόχρονα δεν έχω κάνει πιο γενναιόδωρη πράξη. Οι εκτρώσεις είναι δώρο για μένα! Δώρο! Αν απαγορευόταν η έκτρωση θα το έβγαζα με ότι έβρισκα μπροστά μου. Με κρεμάστρα. Είναι ο καλύτερος τρόπος να ξεφύγω απο σας. Γλίτωσα. Δεν θα γίνω σαν εσάς. Αν χρειαστεί θα κάνω τη μια έκτρωση μετά την άλλη. Θα το κάνω. Ό,τι χρειάζεται για να μη δείτε εγγόνι. Δεν θα κάνω εγώ παιδιά για να πάρουν τα γονίδιά σας. Άχρηστη είμαι ,δεν είμαι βλήμα. Δεν θα αφήσω να συμβεί τέτοιο λάθος. Δεν θα γίνω σαν εσάς.
Ο μόνος λόγος να βρεθώ σε παιδική χαρά θα είναι μεθυσμένη 5 το πρωί να κάνω κούνια και να ξερνάω και να ξανακάνω κούνια και να ξαναξερνάω όχι να τρέχω πίσω απο ένα μωρό σε οργανωμένη παραλία με αντηλιακό στο χέρι με 40 βαθμούς υπο σκιάν και τον άντρα μου που όλοι σας θα καμαρώνετε να κάθεται κάτω απο την ομπρέλα να παραγγέλνει κλαμπ σάντουιτς και να στέλνει μηνυματάκια σε 20χρονες κοπέλες να τους πουλάει έρωτα. Εγώ θα γαμιέμαι στα βουνά με θέα θάλασσα μέχρι τα 80 μου. Δεν θα γίνω σαν εσάς. Σας σιχαίνομαι. Νόμιζα ότι φοβάμαι να ζώ χωρίς εσάς. Πάρτε χάπια. Πάρτε χάπια. Δεχτείτε το. Εγώ θα καπνίζω δυο-δυο τα τσιγάρα και όταν με ρωτάνε στο δρόμο στο περίπτερο στο σουπερ μαρκετ πότε θα σε καμαρώσουμε μανούλα θα πέφτω κάτω και θα ουρλιάζω θέλω παγωτό μαμά! Μαμά που είσαι θέλω

παγωτό γιατί με άφησες μόνη μου με αυτή τη κακιά κυρία στο σούπερ μάρκετ βοήθεια βοήθεια εκατομμύρια μαύρα μυρμήγκια ανεβαίνουν πάνω μου και προσπαθούν να με γονιμοποιήσουν! Βοήθεια!
(Στον Μπαμπά) Τί με κοιτάς έτσι; Ντρέπεσαι; Ντρέπεσαι για μένα; Ανοίξτε τις πόρτες θέλω να φύγω. Θέλω να φύγω, γιατί είναι όλες κλειδωμένες! ΑΠΟ ΠΟΥ ΝΑ ΦΥΓΩ; ΚΛΕΙΣΤΕΣ ΠΟΡΤΕΣ ΚΛΕΙΣΤΑ ΠΑΝΤΖΟΥΡΙΑ. ΠΩΣ ΦΤΙΑΞΑΤΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ! Ανοίξτε τις πόρτες δεν λυπάστε αυτό το παιδί; *Ένα* παιδί έχετε τώρα. Θα την πάρω μαζί μου. Δεν είναι κόρη σας. Δεν θα την αφήσω πίσω να τη μεγαλώσετε εσείς. *(Πιάνει τη Μαιρούλα και την βάζει αγκαλιά της σαν μωρό που θέλει να θηλάσει)*

Ακούγεται ένας ήχος, σαν να χτυπάει πόρτα. Κανείς δεν αντιδρά, μόνο η μικρή σηκώνεται και τρέχοντας πάει να δει. Κάποιος έστειλε δύο μεγάλες γλάστρες λουλουδικά. Τα τοποθετεί. Ξαναγυρίζει στο τραπέζι της.

Όχι Μαίρη μη σηκώνεσαι, για μένα είναι τα λουλούδια.

(Η Μαίρη φεύγει απο την αγκαλιά της Αδριανής - ανάβει την τηλεόραση- παίζει: στην υγειά μας βρε παιδιά. Οι μεγάλοι κατευθύνονται προς τα εκεί- σχεδόν σαν υπνωτισμένοι)